



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **S. S.**, zastoupeného Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem se sídlem Praha 5, Janáčkovo nábřeží 84/9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2015, č. j. 44 A 11/2015 - 18,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2015, č. j. 44 A 11/2015 - 18, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 1. 2015, č. j. OAM-20/LE-BE02-BE02-PS-2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 200 Kč do **30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Ing. Vlastimila Mlčocha, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“). Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2015, č. j. OAM-20/LE-BE02-BE02-PS-2015, kterým byla stěžovateli podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců (dále též jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 27. 5. 2015.

Proti napadenému rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud zamítl. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že stěžovatel vědomě pobýval

od 9. 1. 2015 do 18. 1. 2015 na území České republiky bez platného víza či povolení k pobytu v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění, přičemž nemá na území ČR vytvořeny rodinné, ekonomické, společenské nebo kulturní vztahy a nepáchal zde trestnou činnost. Žádost stěžovatele ze dne 27. 1. 2015 o mezinárodní ochranu shodně se žalovaným vyhodnotil jako účelovou, podanou stěžovatelem s cílem legalizovat si na území České republiky pobyt a vyhnout se tak realizaci správním vyhoštění. Stěžovatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, protože neopustil území České republiky a při podání vysvětlení a žádosti o mezinárodní ochranu vyjádřil úmysl v České republice zůstat, přestože mu bylo pravomocným rozhodnutím uloženo správní vyhoštění. Krajský soud zdůraznil skutečnost, že stěžovatel do České republiky přijel na jednoleté, resp. dvouleté, vízum, přesto v České republice po řadu let pracoval bez pracovního povolení, což je samo o sobě důvodem pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Azs 201/2014 - 48, nebo ze dne 10. 9. 2014, č. j. 2 Azs 96/2014 - 33, uvedl, že setrvalé zastává názor, že aktuální pobyt cizince na území ČR i poté, co se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným, již zpravidla zakládá důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC, neboť nerespektováním pravomocného rozhodnutí správního orgánu, které deklaruje dosavadní nelegální jednání cizince a v návaznosti na to mu ukládá povinnost opustit území ČR, je již narušován veřejný pořádek intenzivní měrou. Z postoje stěžovatele a jeho dosavadního chování je dle krajského soudu zjevné, že hodlá na území ČR setrvat bez ohledu na vykonatelné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Byť v tomto případě k maření výkonu úředního rozhodnutí došlo pouze v rozsahu devíti dnů, je třeba tento fakt dle krajského soudu hodnotit v kontextu stěžovatelem prezentovaných postojů. Krajský soud rovněž shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelné co do rozhodnutí o délce stěžovateli uložené povinnosti setrvat v ZZC, kterou shledal důvodnou a přiměřenou.

II. Obsah kasační stížnosti

Rozsudek krajského soudu napadá stěžovatel z důvodů, které lze podřadit pod nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že není správný závěr krajského soudu, že by stěžovatel svým chováním ohrožoval veřejný pořádek nebo jakýmkoliv způsobem neplnil rozhodnutí správního orgánu o svém správním vyhoštění. Stěžovatel nebyl s touto skutečností seznámen a v době svého zadržení si nebyl vědom, že by jakýmkoli způsobem porušoval právní řád České republiky. Stěžovatel žil v přesvědčení, že jeho právní zástupce podal proti rozhodnutí o správním vyhoštění odvolání. V této souvislosti stěžovatel namítl, že praxe správních orgánů ohledně správního vyhoštění a samotná právní úprava je vadná, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění by mělo být doručováno také účastníkům řízení.

Stěžovatel dále namítl, že argumentace krajského soudu neodpovídá platné právní úpravě a koliduje se směrnicí Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty (dále jen „směrnice 2003/109/ES“), která podle stěžovatele jednoznačně v čl. 9 odst. 6 a 7 stanoví, že status dlouhodobě pobývajících rezidentů z třetích zemí mimo EU se pozbytím faktického oprávnění k pobytu nemění a je vždy nutno pečlivě zvažovat vazbu rezidenta na členskou zemi EU, v tomto případě Českou republiku. K tomuto zřejmě v projednávané věci nedošlo.

Stěžovatel rovněž uvedl, že ačkoli to není nyní předmětem řízení, je zde podle názoru stěžovatele evidentní kompetenční spor, protože o statusu stěžovatele ve smyslu zákona

pokračování

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodují současně dva správní orgány, tj. Policie ČR a Ministerstvo vnitra. Uvedené se zejména vztahuje k otázce, zda je soužití stěžovatele s občankou Evropské unie skutečné nebo zdánlivé. Jde tedy o zřejmý kladný kompetenční spor ve smyslu zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o kompetenčních sporech“).

S ohledem na vše výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žaloba ani kasační stížnost nezpochybňuje skutečnost, že stěžovateli bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění z území členských států EU na jeden rok. Stěžovatel byl tedy povinen v souladu s tímto rozhodnutím opustit území České republiky s tím, že mu po určité době nebude umožněn další vstup a pobyt na území členských států EU. Jestliže tak stěžovatel neučinil, jednal nepochybně v rozporu s předmětným rozhodnutím. Stěžovateli muselo být známo, že v jeho případě je vedeno řízení o správním vyhoštění, a bylo na něm, aby se výsledek řízení zajímal a bylo věcí jeho právního zástupce, aby jej o výsledku tohoto řízení informoval. Ke splnění povinnosti uložené stěžovateli rozhodnutím o správním vyhoštění, tj. dobrovolnému vycestování z území České republiky, se stěžovatel ani v dostatečně dlouhé lhůtě 30 dnů nechystal.

Žalovaný dále uvedl, že se neztotožňuje s kasační námitkou existence kompetenčního sporu. Správní orgán příslušný k vydání rozhodnutí v souvislosti s umístěním cizince v ZZC (ať již jde o rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění na základě zákona o pobytu cizinců či rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v ZZC vydané podle zákona o azylu) je jednoznačně stanoven platnou právní úpravou. V projednávané věci nejde ani o posouzení skutečnosti, zda je soužití stěžovatele s jinou osobou skutečné nebo jen zdánlivé, nýbrž o zhodnocení skutečnosti, zda lze na základě dosavadního chování cizince a zhodnocení jeho celkové životní situace a jednotlivých relevantních aspektů (včetně rodinné situace) důvodně učinit závěr o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek za situace, kdy projevil svůj úmysl žádat v České republice o mezinárodní ochranu v ZZC až po svém zajištění Policií ČR za účelem správního vyhoštění. Správní orgán byl proto oprávněn posoudit veškeré zjištěné okolnosti vážící se k dosavadnímu pobytu stěžovatele na území České republiky a jeho celkové životní situaci v rámci rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v ZZC. Kasační stížnost pak neobsahuje žádné námitky proti učiněným závěrům ohledně zjištěné rodinné situace stěžovatele (svobodný a bezdětný cizinec, se dvěma přítelkyněmi, s nimiž nikdy nevedl společnou domácnost) či jejímu posouzení z hlediska § 46a zákona o azylu.

Podle žalovaného stěžovatel nijak nedoložil skutečnost, že by mu bylo přiznáno právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta na území ČR, přestože v kasační stížnosti nově poukazuje na porušení čl. 9 směrnice 2003/109/ES. V průběhu řízení před správním orgánem a krajským soudem nebyla taková okolnost stěžovatelem tvrzena a nebyla ani jinak v řízení zjištěna. Ze shromážděných podkladů naopak jednoznačně plyne, že stěžovatel pobýval na území ČR na základě víza za účelem zaměstnání, resp. také na základě právní fikce oprávněného pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců, a v neposlední řadě také neoprávněně v rozporu s požadavky zákona o pobytu cizinců a pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění. Kasační námitku ohledně porušení článku 9 odst. 6, 7 směrnice 2003/109/ES považuje žalovaný za zjevně nedůvodnou.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné, když se ztotožňuje se závěry krajského soudu.

IV. Obsah správního spisu

Rozhodnutím Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 27. 1. 2014, č. j. KRPA-36134-18/ČJ-2014-000022, bylo rozhodnuto o správním vyhoštění stěžovatele na jeden rok. K odvolání stěžovatele bylo rozhodnutí ze dne 27. 1. 2014 zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2014, č. j. KRPA-36134-51/ČJ-2014-000022, pak bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku, které nabylo právní moci dne 9. 12. 2014 a vykonatelným se stalo dne 9. 1. 2015 (stěžovatel proti tomuto rozhodnutí podal opožděné odvolání). Zároveň byl stěžovatel zařazen do evidence nežádoucích osob s platností od 9. 12. 2014 do 9. 1. 2016.

Stěžovatel byl následně dne 18. 1. 2015 zadržen hlídkou Policie ČR, při kontrole předložil platný cestovní pas Ukrajiny, ve kterém však nebylo vylepeno žádné vízum. V rámci dalších úkonů bylo zjištěno, že nemá žádné oprávnění k pobytu na území České republiky.

Rozhodnutím Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 19. 1. 2015, č. j. KRPA-21994-11/ČJ-2014-000022, byl stěžovatel zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 60 dnů z důvodu, že pobývá na území České republiky v rozporu s již vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění.

Při podání vysvětlení na Policii ČR (protokol ze dne 19. 1. 2015) stěžovatel uvedl, že na území České republiky přicestoval asi před 8 lety na platný pas a vízum za účelem zaměstnání. Od svého příjezdu pobýval na území České republiky, pouze občas odjel na návštěvu na Ukrajinu. Je si vědom skutečnosti, že k pobytu na území České republiky potřebuje platný cestovní pas a platné vízum, které v současné době nemá a v České republice pobývá nelegálně. Věděl, že má z ČR vycestovat, což neučinil, protože se prostřednictvím svého právního zástupce odvolal a navíc zde má přítelkyni, která jej navštěvuje. Stěžovatel má finanční prostředky na pobyt i vycestování, v ČR legálně žije rovněž jeho bratr, se kterým je v kontaktu. Na území ČR se nenachází osoba, ke které by měl stěžovatel vyživovací povinnost, není ani rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Nemá zde žádné ekonomické, společenské a kulturní vazby a nepáchal zde trestnou činnost. Na Ukrajině žijí rodiče a sourozenci stěžovatele, ale na Ukrajinu se nechce vrátit, protože by musel nastoupit do armády, což odmítá. Jeho případné vycestování by bylo také zásahem do soukromého a rodinného života jeho přítelkyně.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 1. 2015 stěžovatel uvedl, že do České republiky přijel v roce 2006 pracovat na pracovní vízum na 1 nebo 2 roky a od té doby pobývá v České republice a pracuje jako stavební dělník. V České republice má dvě přítelkyně (Česku a Ukrajinu), s družkou však v domácnosti nežije a nikdy nežil.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl

pokračování

účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejprve je třeba uvést, že námitku, že stěžovatel nebyl seznámen s rozhodnutím o svém správním vyhoštění a v době svého zadržení si nebyl vědom, že by jakýmkoli způsobem porušoval právní řád České republiky, neboť byl přesvědčen, že jeho právní zástupce podal proti rozhodnutí o správním vyhoštění odvolání, uplatnil stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti, v řízení před krajským soudem ji nevznesl, přestože mu v tom nic objektivně nebránilo. Totéž platí o námitce údajné vadnosti právní úpravy a o postavení stěžovatele jako dlouhodobě pobývajícího rezidenta z třetích zemí mimo EU, jakož i o námitce údajného kompetenčního sporu.

Všechny tyto námitky jsou nepřijatelné, neboť § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl.

Jedinou přípustnou námitkou tak zůstává zpochybnění správnosti závěru krajského soudu o tom, že svým chováním stěžovatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže a) nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, b) žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo c) je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS, k § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců konstatoval: „*Jednání cizince je narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona v první řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. V druhé řadě však rozšířený senát připomíná, že toto kritérium je v souladu se směrnicí 2004/38/ES (srov. čl. 27) stále pouze obecným kritériem posouzení možného použití vyhrady veřejného pořádku. Při použití § 119 je tak nutné rovněž zohlednit, že v tomto případě se jedná o v podstatě nejvýznamnější možný zásah do práv cizince. Z tohoto důvodu je nezbytné dané ustanovení aplikovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu.... Rozšířený senát pak má za to, že skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR. Natož aby takové jednání samo o sobě představovalo důvody pro tak vážný zásah do práv jedince, jako je vyhoštění z území, a to v situaci, kdy se jedná o rodinného příslušníka občana ČR (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora EU ve věci Jipa). Na druhou stranu se rozšířený senát nemůže ztotožnit se závěrem pátého senátu učiněným v jeho rozsudku č. j. 5 As 51/2009 – 68, že za narušení veřejného*

pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně.“

Jak dovodila následná judikatura Nejvyššího správního soudu, důvod pro rozhodnutí správního orgánu podle § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o azylu o povinnosti cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, a který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, je-li důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců na území České republiky pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Bude-li pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“ podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu vykládán uvedeným způsobem, lze danou právní úpravu považovat za souladnou s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, s čl. 7 směrnice Rady 2003/9/ES, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl, i s čl. 18 směrnice Rady 2005/85/ES o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30; k uvedenému je třeba pro úplnost uvést, že dne 19. 7. 2013 vstoupila v platnost nová směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, která stávající směrnici Rady 2003/9/ES nahrazuje; členské státy mají povinnost tuto novou směrnici transponovat do svého právního řádu do 20. 7. 2015. Dne 19. 7. 2013 vstoupila v platnost také nová směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU, o společných řízeních o přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, která stávající procedurální směrnici nahrazuje; členské státy mají povinnost novou procedurální směrnici transponovat do svého právního řádu do 20. 7. 2015, resp. některá ustanovení do 20. 7. 2018).

V této souvislosti Nejvyšší správní soud také zdůrazňuje ve své judikatuře mimořádnost institutu zajištění, neboť zajištění cizince znamená omezení, nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) dokonce zbavení osobní svobody. Jde o citelný zásah do jednoho ze základních práv jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod (a v obecné rovině i čl. 7 odst. 1 Listiny), proto takový zásah může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených zákonem o pobytu cizinců či zákonem o azylu, ale především ústavním pořádkem (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, a nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08).

Ve vztahu k výkladu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, tedy toho, jaké konkrétní jednání zakládá důvodnou domněnku, že by žadatel o udělení mezinárodní ochrany mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, je třeba uvést, že zatímco v případě správního vyhoštění vyhodnocují správní orgány konkrétní činy cizince z toho hlediska, zda k vážnému narušení veřejného pořádku již došlo, v případě ukládání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění činí na základě jeho dosavadního chování úvahu, zda narušení veřejného pořádku z jeho strany reálně hrozí. Takováto úvaha samozřejmě nesmí být svévolná a musí vyplývat přímo z chování dotčené osoby, na rozdíl od správního vyhoštění však pro závěr správního orgánu není nutné, aby cizinec již čin nebo činy, jež by mohly být hodnoceny jako závažné narušení veřejného pořádku, spáchal. Stačí, že takovouto hrozbu lze z jeho dosavadního chování důvodně presumovat.

Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že se krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatelovo jednání je nutno považovat za porušení veřejného pořádku

pokračování

a zopakoval důvody ústící v takový závěr, kterými podle žalovaného a krajského soudu bylo to, že stěžovatel vědomě pobýval od 9. 1. 2015 do 18. 1. 2015 na území České republiky bez platného víza či povolení k pobytu v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění, přičemž nemá na území ČR republiky vytvořeny rodinné, ekonomické, společenské nebo kulturní vztahy. Žádost stěžovatele ze dne 27. 1. 2015 o mezinárodní ochranu shodně se žalovaným vyhodnotil jako účelovou, podanou stěžovatelem s cílem legalizovat si na území České republiky pobyt a vyhnout se tak realizaci správního vyhoštění. Z postoje stěžovatele a jeho dosavadního chování je dle žalovaného i krajského soudu zjevné, že hodlá na území setrvat bez ohledu na vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění.

Mimo tyto důvody však krajský soud dovodil narušování veřejného pořádku stěžovatelem také ze skutečnosti, že stěžovatel do České republiky přijel na jednoleté, resp. dvouleté vízum, přesto v České republice po řadu let pracoval bez pracovního povolení, což je podle krajského soudu samo o sobě důvodem pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

Zde však musí zdejší soud uvést, že v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný k takovému závěru nedospěl a takovou skutečnost neoznačil jako důvod pro konstatování nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany stěžovatele. Výkonem práce bez pracovního povolení se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval.

Nejvyšší správní soud již v rozsudcích ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013 - 22, a ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013 - 50, vyjádřil názor, že samotný nelegální pobyt cizince ve spojení s mařením rozhodnutí o správním vyhoštění nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Krajský soud proto pochybil, pokud dospěl k závěru, že nelegální pobyt stěžovatele na území České republiky a nerespektování rozhodnutí o jeho správním vyhoštění (navíc v délce pouhých 9 dnů) způsobuje, že stěžovatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Na tomto závěru nic nemění ani poukaz krajského soudu na to, že stěžovatel na území ČR také pracoval bez pracovního povolení. Ostatně sám krajský soud v jiném svém rozsudku ze dne 26. 8. 2014, č. j. 44 A 44/2014 - 16, výstižně uvedl: „*Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Stejně tak bez dalšího nepostačí ani fakt, že cizinec není zdravotně pojištěn, aktuálně nemá finanční prostředky na svůj pobyt a ani pracovní povolení a je bezdomovcem (ostatně zde jde fakticky o jedinou skutečnost – akutní nedostatek financí na straně cizince – a jeho vnější projevy).*“

V této souvislosti není přílehavá ani argumentace krajského soudu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Azs 201/2014 - 48, a ze dne 10. 9. 2014, č. j. 2 Azs 96/2014 - 33, neboť tyto věci se liší od nyní projednávané věci zejména v tom, že se žalovaný neomezil jen na zjištění nelegálnosti pobytu cizince a nerespektování pravomocně uloženého správního vyhoštění, ale hodnotil i okolnosti další, které v projednávané věci nenastaly.

VI. Závěr

Z výše uvedeného vyplývá, že stížní námitky jsou zčásti důvodné, a krajský soud měl rozhodnutí ministerstva pro konstatované vady zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek. S ohledem na to, že v posuzovaném případě byly již v řízení před krajským soudem důvody pro to, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno, nevrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení nemohl vady napadeného rozhodnutí žalovaného

nikterak zhojit. Nejvyšší správní soud proto současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu rozhodl postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení [§ 109 odst. 4 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s.]. Jinou formulací výroku rozhodnutí než „se vrací k dalšímu řízení“ soudní řád správní nepředpokládá, nicméně Nejvyšší správní soud připomíná, že v souladu s rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 10. 2012 ve věci Artur Buishvili proti České republice (stížnost č. 30241/11), je zřejmé, že žalobci musí být bez zbytečného odkladu umožněno opustit příjímací středisko (srov. § 46a odst. 6, poslední věta s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokiem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny úkony právní služby zástupce stěžovatele, který ve věci učinil celkem tři úkony právní služby, sazba za jednotlivé úkony se řídí vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Těmito úkony byly převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a dvě písemná podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], jimiž v řízení před krajským soudem byla žaloba a v řízení před Nejvyšším správním soudem kasační stížnost. Za tyto úkony právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Sazba mimosmluvní odměny se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3400 Kč. Zástupce stěžovatele v řízení před krajským soudem ani před Nejvyšším správním soudem nedoložil a ani netvrdil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, náhrada nákladů řízení tedy celkem za tři úkony právní služby činí 10 200 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho právního zástupce Mgr. Ing. Vlastimila Mlčocha, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. dubna 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu